

Λοιπὸν κι' ἐγώ, σοφέ μου, γιὰ τόση καλοσύνη
θέλω νὰ κάμω καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη·
καὶ πρὶν ἐσὺ προλάβῃς τὸ ἀγαλμὰ σου στήνω,
κι' αὐτὴ τὴ φάτσα δαίγμα 'στοὺς γλόπτας τὴν ἀφίνω.

Τέτοια τιμὴ ἀλήθεια πιστεύω νὰ σ' ἀρέσῃ,
πρέπει κοντὰ 'στοὺς ἄλλους καὶ σὺ νὰ ἔχῃς θέσι·
καὶ ἴσως σὰν κυττάξῃς καὶ ἀγαλμα 'δικό σου,
ἀπὸ τοὺς ἀνδριάντας 'συχάσῃ τὸ μυαλό σου.

Καὶ ὁ Δὲ Κάστρος μᾶς χαιρετᾷ,
καὶ μὲς 'στὴν Πάτρα κι' αὐτὸς πετᾷ.

Λοιπὸν μᾶς φεύγεις καὶ σὺ ἀκόμη,
τῆς πρωτευούσης τὸ φιγουρίνι ;
ἀντίο, τζόγια, ἀντίο, κόμη,
ἀντίο, Μάρτυς Αἰκατερίνη.

Εἶναι τῆς μόδας νομίζω τώρα
ὅσοι 'στὸ ἔθνος τρανοὶ περνοῦν,
γιὰ τὰ ταξείδια νὰ πέρνουν φόρα,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε νὰ τριγυρνοῦν,

Αὐτοὺς τοὺς ἀνδρες καὶ σὺ μιμήτου,
καὶ ταξιδάκια καὶ σὺ ἀρχίνα,
φόρεσε γάντια, μὲ μαῦρα 'ντύσου,
καὶ πάντα μόντζαις δὸς 'στὴν Ἀθήνα.

Παντοῦ θὰ γίνῃ καὶ γιὰ τὸν κόμη
παράτας φούρια κι' ὑποδοχή.

θὰ νὰ στρωθοῦνε μὲ δάφναις δρόμοι,
κι' ἀνθία θὰ πέσουν ὡσὰν βροχή.

Θὰ σὲ φουσκώσουν μὲ προσφωνήσεις,
Ζήτω θ' ἀκούῃς ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ σὺ, Δὲ Κάστρο, θὰ νὰ σατίσῃς
γιὰ τόση δόξα ἐξαφνική.

Σύρε 'στὴν Πάτρα, ὦ μὲο κάρο !
κι' ἂν 'βρῇς βαρέλι ἐπάνω πηδα,
βάστα 'στὸ χέρι μακρὸ τσιγάρο,
καὶ ὅλο σκοῦζε γιὰ τὴν πατρίδα.

Τὸ ὑπουργεῖο μὲ λύσσα 'βρίσκει,
γιὰ ὅλα λέγε καὶ μία γνώμη,
'στοὺς λόγους πρώτος καὶ σὺ νὰ ἴσῃς,
ἂν θέλῃς δόξα, χρυσὴ μου κόμη.

Ὅλο γιὰ τέτοια νὰ ρητορεύῃς,
εἶναι τῆς μόδας αὐτὴ ἡ τρέλλα·
ἀνάγκη πᾶσα νὰ ταξιδεύῃς
γιὰ τὴν πατρίδα καὶ σὺ, Καστέλλα.

Λοιπὸν μᾶς φεύγεις καὶ σὺ ἀκόμη,
τῆς πρωτευούσης τὸ φιγουρίνι ;
'Αντίο, τζόγια, ἀντίο, κόμη,
ἀντίο, Μάρτυς Αἰκατερίνη.

Ἴδου κι' ἓνα ποικίλο
γιὰ κάποιον γέρο σκύλο.

Σκύλος γέρος καὶ καλός,
μ' ἓνα μάτι καὶ μουρλός,
'χάθηκε προχθὲς τὸ βράδυ
μὲς 'στοῦ Δέκα τὸ σκοτάδι.

Σταχτύς εἶναι ὁ καυμένος,
κι' ὡς 'στὴ μέση ξουρισμένος.
'Ἄπεις εἶναι τὸνομα του,
καὶ λατρεύει τὴν κυρά του.

Ὅποιος τὸ λοιπὸν τὸν φέρει,
θὰ νὰ πάρῃ μὲς 'στὸ χέρι
δὲς τὰλλα καὶ ἂν θέλῃ
ἀπ' τὸ σκῆτι τοῦ Σαρδέλη.